

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 53. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975278124592/facsimile.pdf> (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

Gamle alvorligt mod dem, da de trådte ind i den lille, lune Stue, hvor Lyngilden buldrede i Lerovnen og spruttede Aske ud over Gulvet.

„Tror De?“

„Jeg frygter det. Ak, Hr Dektor, i sådan en Storm vågner der så mange Minder i mig, våde, frygtelige Minder, fra Tiden før Redningsvæsnet kom, da de måtte gå ud i deres almindelige, åbne Både og blev slæde tilbage, Gang på Gang, og selv gik under, eller hjælpeløse måtte stå og se de andre omkomme derude.“

Ellen og Erik så på hinanden. De havde endnu meget at lære om det, at bo på en Ø. De havde lidet husket på den Frugt af Stormen, kun tænkt på sig selv, ene her midt i Havet, ikke på dem, der drev derude, langt mere ene, for hvem denne lille Plet Jord var Frelsen — og Fortabelsen.

Milevidt ud om sig strakte Øen jo sine Stenarme, sine Rev i Øst og Nord og Vest. De havde hørt det, at denne Ø her i det nordiske Hav frygtedes af Sefarende Jorden over. Men i de to År, de havde boet her, havde der kun været én Stranding, hvor alle Mand blev reddede. Erik var blevet kaldt til en af dem, en Russer, der havde fået sin Skulder og Hofte læderet, men — hvad kom Øen ham den Gang ved?

Men hvor mange Patienter kunde han ikke vente sig, når Havet sendte ham Forøgelse?

„I det sidste Tiår af sidste Århundrede.“ sagde Clemens, „var her over tredive Strandinger. Da skulde De se Øens Folk! Jeg tror, De vilde ønske at være en af deres, og forstå min og Jomfru Camraths Længsel efter at kaldes hjemmehørende.“

Han smilte, og Erik Lange nikkede til ham.

„Men nu må De fortælle os videre om Eberhard Sebastian,“ bad han og skubbede Simestolen til rette for Ellen, „om hans Komme til København.“

„Jeg er sær urolig i Dag.“ sagde gamle Clemens og flyttede de magre, blåårede Hænder over Tæppet, „jeg kender det på mig, jeg tager ikke fejl! Jeg har levet for længe her på Øen, til ikke at vide, når Ulykken kommer til dens Bred! Men vil De høre på mig, vil